

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγοράκι, ο Ηρακλής, που είχε ανάμεικτα συναισθήματα. Από την μία ένιωθε χαρά όταν έβγαίνει έξω με τους φίλους του αλλά σκεπτόταν το μέλλον και αγχώονταν. Άλλες φορές ήταν χαρούμενος όταν έπαιζε ποδόσφαιρο ή μπάσκετ όμως αγχώονταν όταν έγραφε διαγωνίσματα. Η χαρά του δεν περιγραφόταν όταν κέρδιζε έναν αγώνα ποδοσφαίρου αλλά όταν τα πράγματα δεν πήγαιναν όπως το ήθελε παρηγωνόταν. Ήταν ^{ευτυχισμένος} όταν πετύχαινε έναν στόχο ή όταν καταφέρνε να κάνει κάποιο από τα άκρα του πραγματικό. Καθώς ήταν κάτι που ήθελε να το καταφέρει εδώ και καιρό. Φάνταζε χαρούμενος όταν είχε λιγότερες ώρες στο σχολείο και σχολίαζε κυρίτερα όμως δεν ήταν σίγουρος όσα είναι σωστή μια απάντησή του και για αυτό αγχώονταν. Τέλος, ένιωθε χαρά όταν μιλούσε με την οικογένειά του για πράγματα που τον απασχολούσαν αλλά δεν υπερίσταν όταν τσακωνόταν με κάποιο αγαπημένο του πρόσωπο. Αναρωτιόμασταν τι του συνέβαινε και θέλαμε να τον βοηθήσουμε, και προβληματιζόμαστε για το αν ήθελε βοήθεια.